

Po všetkom (Presne podľa protokolu 2)

[science-vixion]

Ivan Noris
Verzia: final

Temné dunenie znelo celkom tak, ako keby prichádzalo spoza kovovej steny. Na pláži však nijaké kovové steny neboli a tak to muselo byť niečo iné. Fly Common natočil hlavu a v duchu sa pokúšal uhádnuť, čo môže ten zvuk spôsobovať, no nemohol na to prísť. Zvuk sa navyše stále menil, dunenie prechádzalo v hlboký pulzujúci tón a jeho frekvencia sa ďalej zvyšovala.

Budiaci signál. Tieto dve slová sa objavili v jeho mozgu a keď si uvedomil, čo znamenajú, prebudil sa.

Mal pravdu. Z miniatúrneho reproduktora v hibernátore vychádzalo pravidelné pípanie, ktoré po tom, ako oživovacie procedúry vrátili do života jeho telo, mali prebudiť jeho myseľ.

Pomaly otvoril oči – miestnosť bola našťastie ponorená do šera a počítač mal za úlohu postupne zvyšovať úroveň osvetlenia, aby si oči privykli na svetlo po dlhých dňoch alebo týždňoch hibernácie. Zažmurkal. Mal pocit, ako by mu do očí niekto nasypal piesok. Samozrejme, bol to iba pocit. Alebo bol naozaj na pláži?

Fly sa pokúsil pohnúť rukou – stále mu pripadala cudzia, chladná a meravá, ale zo skúsenosti vedel, že o pár minút už bude v poriadku. Tešil sa na sprchu, po hibernácii to bude hotový balzam na telo i dušu!

Zhlboka dýchal, aby sa jeho krv poriadne okysličila – počítač zásoboval hibernátor čerstvým a trochu chladnejším vzduchom, čo tiež výrazne pomáhalo pri prebúdzaní. Rád by sa trochu pretiahol, ale kabína bola ešte stále zatvorená a tak si pomáhal aspoň dýchaním.

V mysli sa mu vybavil odlet zo stanice Titan na planéte Dentea. Keďže ich nenávidená loď konečne skončila, ako mala (ako staré železo), na Zem museli cestovať v cudzej nákladnej lodi. Vlastne mali šťastie, že jedna taká stanicu opúšťala už o pár dní. Nevyzerala ktovieako, ale museli byť vďační aj za to. Kým by po nich poslala loď ich spoločnosť, chodil by už s vnúčencami na zmrzlinu.

Zrazu sa mu myslou prehnať myšlienka. Vlastne to bol skôr pocit, neurčité varovanie. Striaslo ho. Začalo mu byť v hibernátore tesno. Nikdy netrpel klaustrofóbiou, ale trvalo niekoľko sekúnd, kým nepríjemný pocit konečne prešiel.

„Čo to toľko trvá? Haló!“ zašomral polohlasne. Dokonca zatukal na sklo hibernačnej kabíny. Už dávno sa mala otvoriť.

A vtedy si všimol, že signalizačné majáky v miestnosti nesvietia na modro, ako je to obvyklé, ale na oranžovo.

Do čerta! Poplašný signál! Mal si to všimnúť skôr!

Nemal si však veľmi čo vyčítať – všimnúť si čokoľvek *bezprostredne* po prebudení je ťažké – pokusy ukázali, že znížená reakčná schopnosť môže trvať až niekoľko hodín a preto dostáva organizmus povzbudzujúce injekcie. Aj tak však trvá prebúdzanie niekoľko minút.

Takže poplach, uvažoval Fly. Vedel, že nie je kritický – to by boli majáky červené. A predovšetkým by ho počítač neprebudil z hibernácie. Fakt, že ho vôbec prebudil, mu však pripadal divný. Ak nastanú problémy, rieši ich predsa aktívna zmena a hibernovaná posádka zostane spať – je to pre ňu bezpečnejšie. Tým skôr, že *oni* dvaja ani nie sú posádka, iba pasažieri...

A predsa to bolo tak – problémy určite nastali a počítač *ich* prebudil.

Oni! Ich! Preboha! Celkom zabudol na Blen!

Hibernátor bol stále zatvorený, tak sa aspoň obrátil na bok a snažil sa očami preniknúť za sklo toho vedľajšieho. Blennah Straftonová sa však nehýbala a vôbec sa nezdalo, že by sa práve začala prebúdzajú. Na chvíľu ho zamrazilo, lebo si uvedomil, že by mohla byť mŕtva, ale potom s námahou zaostřil na kontrolné svetlá hibernátora a tie ho upokojili svojím zeleným svetlom. Ostatné hibernačné jednotky v miestnosti boli prázdne a vypnuté, presne ako čakal.

Takže Blen je OK, pomyslel si. Keby tak vedela, ako *neskoro* si na ňu spomenul. Ale čo ja, pokračoval v myšlienkach. Prečo som sa prebudil?

Fly sa zamyslel. Bol zatvorený v hibernačnej kabíne bez možnosti spojiť sa s lodným počítačom alebo s niekým z posádky, takže nemal ako zistiť, čo sa stalo. Podľa toho, že sa prebudil, však usúdil, že ide o niečo vážne. Natoľko vážne, že pri jeho prebudení nebol ani lodný ošetrovateľ, čo patrilo k štandardnej procedúre prebúdzania sa z hibernácie.

Fly Common si spomenul, že na Prometheovi sa tiež vždy prebúdzali sami. Nebolo to preto, že by ošetrovateľ mal na práci niečo dôležitejšie – na lodi nikdy nijaký ošetrovateľ nebol! On a Blen mali na starosti celú loď. Na pohodlie a bezpečnosť posádky sa nikdy nedbalo. Prekliata spoločnosť!

Zrazu sa mu vybavilo aj to, ako vďaka majiteľovi Promethea takmer prišli o život. Takmer sa zadusili! Nakoniec si to odniesla iba ich loď.

„Smrť Titanom,“ zamrmlal a spomenul si na rozlúčku s loďou pred niekoľkými dňami. Alebo to už boli týždne? Ako má do pekla vedieť, kedy odleteli z Dentey?

Hnev ho na pár sekúnd naplnil tak, že sa prestal koncentrovať na prítomnosť. Keď v jeho hlave dozneli spomienky na zničenie Promethea, začal znovu myslieť na Blen. Toto tiež nechápal – on a Blen? Kto by to povedal? Určite nie ani jeden z nich, užkrnul sa.

„Takže Blen,“ povedal si nahlas, aby si precvičil pľúca a hlasivky. Fungovali, hoci mu jeho hlas pripadal cudzí a vzdialený.

„Musím sa dostať von a pozrieť sa na ňu,“ skúsil to opäť. Zlepšilo sa to.

Obrátil hlavu k malému displeju vo vnútri hibernátora. Svietil na ňom nápis „VYPNUTÉ“ a pod ním niekoľko tlačidiel. Pohlol rukou a priložil prst k tlačidlu na núdzové otváranie poklopu. Zaváhal. Podľa protokolu mal poklop otvárať výhradne počítač alebo lodný ošetrovateľ – a samozrejme, zvonku. Momentálne boli vonku iba výstražné majáky, ktoré mohli označovať akékoľvek nebezpečenstvo.

Napríklad aj pokles tlaku v hibernačnej miestnosti, napadlo mu. Sucho preglgol.

Nemal však veľmi na výber. Bol v hibernátore bez možnosti komunikácie a ak sa nedostane von, buď sa zblázni alebo umrie od hladu. Zásoby intravenózneho výživy sa dali využiť iba počas hibernácie a keďže nebol členom posádky, hibernovať sa sám nemohol. Mimovoľne si rukou masíroval miesto, do ktorého mal ešte pred niekoľkými minútami zavedenú ihlu. Bolelo ho.

„No, uvidíme,“ povedal sucho, keď mu tieto smutné myšlienky preleteli hlavou. Podvedome zadržal dych, zatvoril oči a stlačil tlačidlo.

Poklop sa pohol a pomaly sa odklápal. Keďže nenastalo nijaké prudké vyrovnávanie tlaku a stále počul kvílenie hydrauliky, miestnosť by mala byť v poriadku. Pokiaľ niekto nenapumpoval do klimatizácie nervový plyn.

Fly Common bol možno paranoidný, ale mal k dispozícii iba jeden chemický analyzátor...

Nadýchol sa.

A ešte raz.

Vyzeralo to dobre. Posadil sa v kabíne a až teraz si uvedomil, že za tých pár minút sa svetlo okolo neho už celkom rozsvietilo.

O niekoľko ďalších minút už dokázal vstať. Bolo mu trochu zima, tak si rýchlo obliekol tenkú kombinézu s dlhými rukávmi a presunul sa k hibernátoru Blennah. Už takmer stlačil tlačidlo na ukončenie hibernačného cyklu, keď si uvedomil, že by ju možno nemal prebúdzajú, kým nezistí, čo sa deje.

Zapudil v sebe preto všetky iracionálne myšlienky a pomaly sa pobral smerom k kokpitu. Nájde niekoho, kto mu vysvetlí, čo sa stalo a potom spolu s ošetrovateľom prebudia Blen.

A sprcha musí počkať, pomyslel si ľútostivo.

Oranžové výstražné majáky svietili v každej chodbe, ktorou prešiel. Prekvapilo ho, že nikde nikoho nestretol, no pripísal to na vrub oranžovému poplachu – dobre poznal ten stav, keď riešenie problému, nech už je akýkoľvek, doslova priklincuje celú posádku do kokpitu a strojovne. Podľa tlmeného hukotu motory stále pracovali, takže sa upokojil a o pár minút otvoril dvere kokpitu.

Miestnosť svietila množstvom farebných kontroliek, ale bola prázdna! Niečo také bolo nepredstaviteľné! Riadiace centrum lode počas poplachu – a prázdne? Kam zmizla posádka? Ak tu nie je, muselo sa stať niečo mimoriadne!

Strhol sa. Síce nevie, prečo ho počítač prebudil, ale ak nastala situácia ohrozenia, mal prebudiť všetky hibernované osoby! Jeho a Blen! Prečo to neurobil?

Kokpit-nekokpit, očami našiel kontrolku automatického pilota a keď sa uistil, že svieti na zeleno, letel späť do hibernačnej miestnosti ako torpédo. Blen bola dôležitejšia ako všetko ostatné a už mu nevadilo, keď si to pripustil. Človek si predsa zvykne na všetko.

Dôkladne uzavrel vchod do hibernačnej miestnosti, stlmil svetlo a potom stlačil tlačidlo na ukončenie hibernácie.

Miestnosť zaplnilo pípanie a na displejoch vo vnútri i na povrchu kabíny začali bežať informačné hlásenia, potvrdzujúce postupné oživovanie Blennah. Kontrolky postupne zhasínali. Fly však stále nevidel nijaký pohyb. Po pár minútach mu to začalo byť divné.

A bolo to ešte divnejšie, keď počítač ukončil prebúdzanie. Blen sa už mala preberať! Z pohľadu počítača bolo všetko v poriadku, no Blennah sa ani nepohla.

Fly začal byť nervózny. Fakt, že na lodi nie je ošetrovateľ a že on sám nevie o oživovaní ľudí takmer nič, mu na sebedomí nepridal. Prikázal preto počítaču vykonať diagnostiku.

Displej znovu ožil. Naskočili na ňom údaje o pulze, tlaku a podobných veciach, ktoré však Commonovi až tak veľa nepovedali. Potvrdili mu len, že je živý. Nič však nevysvetľovalo, prečo sa nepreberá.

Fly sa rozhodol ísť „bližšie k veci“ a stlačil tlačidlo núdzového otvárania hibernátora. Keď sa poklop otvoril, váhavo pohladil Blen po tvári a začal prehmatávať všetky elektródy.

Zrazu zbadal, že jedno z malých kontrolných svetiel bliká oranžovým svetlom. Predtým si to nevšimol. Nápis mu prezradil, že ide o indikátor sondy na analýzu krvi. Blikanie mohlo znamenať dve veci – že sa sonda odpojila, alebo že z nej počítač nedostáva nijaké údaje, čo však malo znamenať prakticky to isté.

Lenže neznamenalo. Fly skontroloval sondu a tá bola zavedená na svojom mieste. Skontroloval káble, aj tie boli v poriadku. Znamenalo to teda, že sonda bola vypnutá! Úmyselne vypnutá.

Prečo by však niekto niečo také robil?

Ťukol po tlačidle, kontrolka ozelenela a displej sa zaplnil novými informáciami. Niekoľko ďalších kontroliek začalo blikáť.

„Do riti!“ neudržel sa Fly. Sonda totiž takmer okamžite dodala výsledok toxikologických testov. Blen mala v krvi niečo, čo tam rozhodne nemalo čo hľadať!

Fly nebol chemik, ale zdalo sa mu logické, že by prebúdzanie z hibernácie mohlo zlyhať, keby mal spiaci človek v krvi drogy alebo uspávacie prostriedky, o ktorých by počítač nevedel. Fakt, že Blen poznal už veľmi dlho, takže nijaké drogy neprichádzali do úvahy, no najmä vypnutá sonda ho vnútorne ubezpečili, že to musel niekto zariadiť – a to natoľko dôkladne, aby sa „to“ dostalo do krvi až v hibernátore.

Intravenózna výživa, pomyslel si. Kvalitná, päťhviezdičková.

Kým sa snažil prísť na to, kto a prečo by niečo také robil, Blen sa pomaly prebúdza. Hibernačná kabína v spolupráci s počítačom bleskove reagovala na informácie z krvnej skúšky a bolo zrejmé, že Blennah bude čoskoro v poriadku.

A naozaj, asi o desať minút otvorila pomaly oči a keď spoznala tvár, ktorá sa nad ňou skláňala, usmiala sa.

„Ahoj Blen,“ povedal Fly a aj on sa usmial.

„Ahoj... kocúrik,“ Fly sa reflexívne strhol, ale potom si uvedomil, že toto slovo im už bude pripomínať iba minulosť.

„Bolí ma hlava,“ poznamenala unavene Blen a položila si na čelo dľaň.

„Ja viem,“ zvažnel Fly a keď videl, že ju to prekvapilo, dodal:

„Vysvetlím ti to o chvíľu, keď sa trochu preberieš. Zatiaľ pokojne lež.“

„Okej... a kde je Derek?“ spýtala sa.

„Kto?“ začudoval sa, ale potom si spomenul, že sa tak volal lodný ošetrovateľ. Blen si teda všimla, že jej prebudenie bolo trochu „neštandardné“.

„Netuším. Zdá sa, že posádka opustila loď. Prebral som fa sám...“

Blen prižmúrila oči a pokrčila obočie. Fly si uvedomil, že napriek všetkému sa prebúda oveľa rýchlejšie ako on a tak jej stručne porozprával o udalostiach poslednej hodiny.

Blennah počúvala veľmi zaujato a keď skončil, spýtala sa ho:

„Dobre, chápem teda, že mi do infúzie primiešali niečo *na dobrú noc*. Ale čo ty? Ty si sa predsa prebral!“

Fly sa poškrabal po strnisku. Aj on už o tom premýšľal.

„To zatiaľ neviem. Ale počkaj: droga samotná by nestačila. Museli odstaviť aj sondu, aby ti počítač drogu nemohol neutralizovať.“

„No, a ďalej? To už vieme,“ povedala Blen a posadila sa. Vyzerala, že by si dala horúcu sprchu rovnako rada ako on.

„Ďalej, ďalej... no, pozriem sa na môj displej.“ Fly vstal a skontroloval nastavenie svojho hibernačného počítača.

Keď sa sklonil, zakryl Blen výhľad svojím telom a tak jeho udivený výraz iba počula:

„Zvláštne, predstav si, že aj u mňa bola sonda vypnutá...“

To už nemohla byť náhoda. Sondy niekto vypol úmyselne. Pravdepodobne z dôvodu, aby obom mohol do krvi vstreknúť uspávacie látky a aby ich počítač neodhalil. Ale ak sa tak skutočne stalo, ako to, že on sa prebral?

Zamračil sa.

„Skontroluj dôkladne celý hibernátor,“ poradila mu Blen a snažila sa trochu rozviesť. Fly prikývol. V priebehu niekoľkých minút skontroloval všetky zariadenia a spustil diagnostiku počítača. Ten o sebe prehlásil, že je v poriadku, čo Flyovi veľmi nepomohlo, ale zato objavil niečo iné.

„Pozri sa,“ povedal a zamával na Blen. „Toto by mohlo byť ono...“

Blen pristúpila k hibernátoru a pozrela sa na sondu intravenózneho výživy.

„Do čerta,“ poznamenala. „To je rozhodne ono!“

Ihla na sonde bola *značne* zakrivená. Nikdy si nemyslel, že sa dá tenká rúrka infúzie takto ohnúť, ale konečne pochopil, prečo ho svrbí ruka – počítač sa zrejme snažil zaviesť ihlu niekoľkokrát, až to vzdal. Mohol mu tiež prepichnúť ruku, keby to skúšal hrubou silou...

„Neskôr urobíme rozbor, ale stavím sa, že aj v tej mojej nájdeme látku, ktorú dali tebe. Zachránil ma len ten ohnutý hrot... hoci netuším, ako sa to mohlo stať.“

„To je tá najmenej nepochopiteľná vec,“ uškrnula sa Blennah. „Určite si sa počas spánku metal a ohol si ho sám.“

Fly musel neveľmi nadšene priznať, že Blen má pravdepodobne opäť pravdu. Mal šťastie, že povzbudzujúce látky sa pri prebudení dostali do krvi druhou ihlou. Inak by sa neprebral ani on.

„Mimochodom, keďže ešte stále žiješ a necítiš sa nejako mimoriadne slabý napriek tomu, že si nedostával výživu,“ Fly pri týchto Blenniných slovách pokrútil hlavou, „zrejme to znamená, že od hibernovania uplynulo ešte len niekoľko hodín.“

Fly Common prikývol a dodal:

„Som si takmer istý, že keď som zaspával, všetky kontrolky boli zelené. Nieкто to musel vypnúť, keď sme zaspali,“ poznamenal.

„Mne sa to zdá nejaké komplikované,“ pokrútila hlavou Straftonová. „Prečo by nieкто chcel, aby sme sa neprebrali?“

„Čo ja viem?“ mykol plecami Fly. „Možno má nieкто z nás narodeniny, o ktorých nevieme a chceli nás prekvapiť.“ Preglgol. „Alebo zabiť, ale nepýtaj sa ma, prečo!“

„Prečo nám teda nevypli hibernátory? To by bolo spoľahlivejšie, nemyslíš?“

„Áno, je to čudné,“ priznal Fly. „Pripomína to kriminálky a vety typu ‚*nech to vyzerá ako nehoda*‘. Ale mňa zaujíma skôr dôvod ako vlastné detaily realizácie.“

„Môžeme sa ich na to spýtať... Ale posádka opustila loď. Teda, aspoň ty tvrdíš, že tu niet ani živej duše.“

„Hneď to zistíme!“ povedal a vstal. Pridala sa. Obaja už boli dokonale čerství. Stará prax, čerstvý adrenalin. Stopercentný účinok!

„Smer kokpit,“ zavelil. Potom sa zarazil.

„Nepripomína ti to niečo?“ Fly začínal mať pocit dèja-vu.

„Ani nehovor,“ Blen zamávala rukou v obrannom geste, „dúfam, že vzduchu je tu dosť. Hm, dala by som si sprchu,“ dodala ľútosťivo s privretými očami.

Fly sa zatváril *veľmi* zúčastnene. Chcel ešte poznamenať, že loď je dosť veľká a pravdepodobne sú na nej sami, takže so vzduchom to také zlé nebude – ale načo provokovať Murphyho častice? Okrem toho, poznámka o sprchách ho trochu schladila. A tak mlčky vyrazili.

Miestnosť vyzerala úplne rovnako a stále bola prázdna. Tentoraz sa však Fly posadil do kresla prvého pilota a začal sa orientovať v hviezdnej mape. Blen zatiaľ prehľadávala záznamy v počítači.

O pár minút už vedeli, na čom sú.

„Posádka opustila loď pred piatimi hodinami,“ poznamenala Blennah. „To bolo osem hodín po štarte.“

„Áno, ale po hyperskoku. Sme mimo systému Dentea. Potom loď musela prejsť na normálnu rýchlosť kvôli vypusteniu záchranných modulov.“

Blen prikývla.

„Zaujímavé ale je,“ poznamenala, „že v počítači nie sú nijaké informácie o tom, prečo opustili loď.“

Fly sa na chvíľu odpútal od navigačného monitora a pozrel na ňu.

„To myslíš vážne? A čo ten oranžový poplach?“

„Nuž, podľa nášho miláčika,“ zaľukala na displej, „je oranžový poplach práve dôsledkom toho, že posádka opustila loď. Presne podľa predpisov nás počítač prebudil... presnejšie, teba.“ V hlase, ktorý sa jej zatriasol, bolo jasne cítiť všetky pocity prameniace z poslednej hibernácie.

Fly sa oprel o operadlo. O tejto možnosti neuvažoval. Takže im vlastne nehrozí nejaké akútne nebezpečenstvo? Celý poplach je teda len dôsledkom dodržiavania predpisov? To je husté!

Blen si sadla do vedľajšieho kresla a pozrela na neho.

„Čo teda urobíme?“

„Čo asi... doletíme s tým krámom domov sami,“ vzdychol si Fly. Bol síce pilot, ale momentálne ho to veľmi netešilo – na spánok môže na pár dní zabudnúť. Dvaja na celú loď – to nebude zábava. Podľa počítača mala pôvodná posádka osem členov. Opäť to bude ako za starých zlých čias. Už len plánovanie kurzu bude napínavé...

„No jasné, človek z teba hneď vycíti pravé nadšenie,“ uškrnula sa Blen. „Aspoň si predstavuj, že si na nejakom výlete, pôjde ti to ľahšie!“

„Jediný výlet, ktorý mi to pripomína, je školský výlet do Disneylandu,“ zaspomínal Fly a opäť si mimovoľne pošúchal škrabanec od poškodeného hrotu ihly. „Bol som šiestak. Strašne som sa tam nudil, učiteľka bola zo mňa dosť otrávená...“

„To si myslím,“ skočila mu do reči. „Ty vieš človeka úplne zničiť, keď sa ti niečo nepáči!“

„Ako?! Kedy?!“ zvolal Fly, ale keď sa začala smiať, uvedomil si, že ho len naťahuje. Uvoľnil sa. Smiech je presne to, čo potrebuje! Vzápätí sa smial spolu s ňou.

„Ohlásime sa riadiacemu stredisku,“ povedal, keď sa trochu upokojili a začali myslieť na prácu. Aktivoval hyperpriestorovú vysielacu – ale nič sa nestalo.

„Prístup odmietnutý?“ prekvapene prečítal na servisnom monitore. „Ten počítač nemá teda dobrý zmysel pre humor.“

„Skús to znovu,“ poradila mu. „Poznáš predsa tieto systémy...“

„To teda áno, zdá sa, že táto loď má s Prometheom viacero spoločných vlastností,“ súhlasil nahnevane. „Bude to asi taká istá plechovka.“

Prebehol prstami po tlačidlách, ale chybové hlásenie zostávalo na monitore.

Vtedy zapípal radar. Blen sa naň pozrela a oznámila mu:

„Máme tu nejaké asteroidy alebo čo. Na prach je to priveľké. Dvadsať cieľov na dvanástich hodinách. Vzďialenosť pätnásť. Tesne na hranici dosahu radaru.“

„Do čerta,“ pokrútil hlavou Fly. „Prečo sa takéto veci objavujú zákonite rovno pred nami? A prečo na ne nereaguje počítač zmenou kurzu?“

„Nemáme na palube nálože na rozbitie asteroidov?“

„Nie,“ povedal Fly po krátkom pohľade na pult. „Do čerta, prečo neodkláňa loď?“

„Neviem, ty na to isto prídeš,“ uškrnula sa a venovala mu jeden z tých nezabudnuteľných pohľadov.

Fly sa chcel usmiať, ale ešte predtým deaktivoval autopilota a zadal príkazy na zmenu kurzu. Vzápätí jeho polovičný úsmev stuhol a jeho obočie sa pokrčilo.

„Nereaguje,“ povedal.

„Čože?“

„Loď,“ odpovedal Fly. „Ignoruje moje príkazy.“ Pozrel na monitor, na ktorom opäť blikal nápis „PRÍSTUP ODMIETNUTÝ“.

„Veselá mašinka!“ poznamenal sucho.

„Žeby mali zapnuté blokovanie prístupu k riadeniu?“ nadhodila Blen. Bolo to síce dosť bežné bezpečnostné opatrenie, ale používalo sa skôr na osobných lodiach, kde by sa za určitých okolností mohla v kokpíte ocitnúť nepovolaná osoba. Ale na nákladnej lodi, kde sú všetci „nepovolaní“ v hibernácii? To bolo príliš nezvyčajné, príliš paranoidné.

„Vyzerá to tak,“ zaškaredil sa Fly. Skúsil aktivovať ručné ovládanie a jemne pohlol kniplom.

Loď sa však ani nezakolísala. Stále si držala smer aj rýchlosť. Vlastne by mu to ani nevadilo, nebyť tých asteroidov rovno pred loďou.

„Tak, Fly,“ ozvala sa Blen, „toto sa už naozaj podobá na scénu z nejakého brakového filmu pred sto rokmi. Posádka opustila loď, zanechala tam dvoch hibernovaných pasažierov, tí sa náhodou prebrali, ale nemôžu ovládať loď... čo urobíme?“

„Dopozerať ten film a daj mi vedieť!“ odsekol Fly, ale z jeho hlasu bolo cítiť skôr hnev na posádku lode ako na Blen.

„Máme šancu obísť blokovanie riadenia?“ spýtala sa.

„Neviem,“ poznamenal, už bez hnevu. „Nie som cracker. Nemáme prístup na Hypernet. Skôr nie.“

„Neviem ako ty, ale ja *po tom všetkom* nechcem takto skončiť,“ povedala. Vstala z kresla a podišla k Flyovi.

„Možno som to nedala dostatočne najavo, ale... vlastne som mala celkom iné plány, vieš?“ dodala, keď ho pohľadila po vlasoch.

„Ja tiež,“ odpovedal jej po chvíľkovom mlčaní.

„Tak by sme na niečo mali prísť.“ Jej ruka sa stále prehŕňala v jeho vlasoch. Nebolo mu to nepríjemné, no rozmýšľať sa pri tom veru veľmi nedalo.

„Prídeme!“ povedal a usmial sa na Blen. V tej chvíli mu situácia pripomenula brakové romány. Cynicky si predstavil, že *teraz* by mali zaznieť sláčiky, ale potom znervóznel. Radšej sa pustil hneď do práce.

„Pozri sa do počítača a skús nájsť všetko o blokovaní prístupu. Ja to skúsím ešte raz s tou vysielaczkou. A pripravím detailné mapy okolia.“

„Okej, Fly.“ Blenah si uvedomila, že v tejto situácii nie je na debatu o emóciách čas, vrátila sa k terminálu a opäť z nej bola chladnokrvná pilotka.

* * *

Situácia v kokpite sa nezmenila. Obaja prehľadávali všetky informačné manuály a Fly sa stále pokúšal nadviazať spojenie s Houstonom, ale nešlo to. Navyše si obaja uvedomovali hustnúcu atmosféru medzi nimi. Vo vesmíre boli už toľkokrát a vždy riešili nejaké problémy – ale tieto problémy nikdy nezasahovali do ich súkromia. A teraz ich súkromie zasahovalo do aktuálnych problémov a naopak. A to ich plietlo.

Čas plynul.

„Myslím, že nám zostáva jediné,“ povedala Blen, keď ju radar a vzápätí aj počítač informovali o tom, že do zrážky zostáva tridsať minút. „Musíme reštartovať počítač a odstaviť bezpečnostné mechanizmy.“

Flyovi sa to ani trochu nepáčilo, ale nenapadlo mu nijaké iné riešenie. S týmto sa pohrával už pár minút a všetky ostatné už zavrhol.

„Nepáči sa mi to,“ povedal nahlas a zatváril sa otrávene. „Keď reštartujeme počítač a v núdzovom režime vypneme zabezpečenie riadenia, diagnostika palubných systémov potrvá aspoň hodinu. Dovtedy budeme musieť všetko pilotovať ručne.“

„No a?“ podpichla ho Blen. „Si predsa pilot! Hádam sa nebojíš asteroidov!?“

Fly sa uškrnul. Typická Blen! Čo sa dalo na toto povedať?

„Okej. Tak poďme na to!“

Vypínač palubného počítača bol ukrytý pod riadiacim panelom. Ako jeden z mála ovládacích prvkov v kokpite bol mechanický. Navyše bol chránený miniatúrnou bezpečnostnou kamerou a neviditeľnou mriežkou infračervených lúčov.

Fly sa uškrnul. Jeho mierne paranoidné myšlienky boli oproti tomuto nevinnou detskou zábavkou. Chápal síce, že každý pokus o reštartovanie palubného počítača musí byť zaznamenaný, ale teraz sa to zdalo strašne zbytočné. Nemali inú šancu, ako ovládnuť loď a zabrániť jej zničeniu.

A našej smrti, pomyslel si.

Postavil sa priamo nad vypínač, vsunul ruku do ochranného poľa a cvakol vypínačom. Miestnosť naplnilo poplašné pípanie – zvuk bol iba o málo príjemnejší ako zvuk dymového detektora.

„Vypni to, Blen!“ zvolal a mal čo robiť, aby ten zvuk prehlušil.

„Hneď!“ odpovedala Blennah a očami hľadala správne tlačidlo na paneli. O chvíľu poplach stíchol. Na paneli teraz svietilo iba minimum kontroliek.

„Vďaka!“ zvolal Fly zbytočne hlasno. Vzápätí znovu zapol počítač.

Na monitore sa rozbehli hlásenia. Fly aktivoval núdzový režim, v ktorom bolo blokovanie prístupu vypnuté a potom nechal počítač nabehnúť. Všimol si, že oranžové majáky zhasli. Vedel, že potrvá dlho, kým diagnostické nástroje skontrolujú všetky časti lode a že až do skončenia testov nebude fungovať takmer nič, čo ovláda počítač, ale s tým počítal. Bol to jeden z dôvodov, pre ktoré sa počítače reštartujú zásadne v dokoch na stanici.

Ale my musíme byť vždy niečo extra, povedal si Fly a uškrnul sa. Potom opäť aktivoval ručné ovládanie lode a pomaly pohol kniplom.

Loď tentoraz konečne zareagovala. Obaja pocítili jemné preťaženie, keď zmenila smer a pomocou radaru hľadala priechod v poli asteroidov. Flyovi to vôbec nepripadalo vzrušujúce, bola to proste práca ako každá iná. A on jej práve dnes mal plné zuby.

„Myslím, že to zvládneme,“ poznamenala Blennah. Sledovala počítač, kým Fly mal plné ruky práce s ovládaním lode. Na jemné manévry nebola stvorená, reagovala dosť pomaly.

„Mali by sme, ak nechceme skončiť ako Prometheus,“ poznamenal sucho. „Hlavne sa nám nesmie už nič pokaziť...“

Kokpit naplnilo pípanie označujúce približujúce sa nebezpečenstvo. Fly si takmer nevšimol jeden z asteroidov, ktorý sa priblížil nebezpečne blízko k trupu lode. Prudký manéver ich oboch naklonil a keby si neboli zapli bezpečnostné pásy, pravdepodobne by skúmali tvrdosť dekoračného materiálu na bočných stenách kokpitu.

„Do riti!“ zvolal. „Tá loď je vážne strašne pomalá!“

„Len aby to bolo loďou,“ zamrmlala Blennah a ubezpečila sa, že asteroid už minuli. Fly Common ju našťastie nepočul, inak by sa kokpit naplnil ďalšími nadávkami.

S ďalšími asteroidmi si už zručný pilot poradil. Keď sa dostali do bezpečia, spomalil a počkal na naštartovanie počítača, aby nastavil kurz autopilota smerom k Zemi a mohol kontaktovať operačné stredisko letov na stanici Houston. Skontroloval si registračné číslo lode na údajoch z počítača a začal vysielat.

„Mayday, mayday, tu je loď DVD-244-56-7, volám operačné stredisko Houston!“

Chvíľu počkal, ale nikto sa neozval. Skúsil to opäť. A opäť...

O desať minút kopol do panelu.

„Vysielačka je v hajzli. Žiadne blokovanie! Bolo to zbytočné!“

„Nebolo! Bez reštartovania počítača by sme teraz ráтали drobné za železný šrot,“ snažila sa ho upokojiť Blen.

Ako odpoveď na jej slová loď jemne zavibrovala a s doznením vibrácie stíchli aj hlavné motory.

„Paráda!“ poznamenal Fly Common sarkasticky. „Zdá sa, že ani nebudeme musieť tie drobné rátať. Šrot dodáme v jednom kuse...“

Blennah hádam po prvýkrát nemala čo povedať. Situácia ju tak prekvapila, že nemala po ruke nijakú upokojujúcu, ba ani uštipačnú poznámku. To zasa prekvapilo Flya a tak sa intenzívne snažil zistiť, čo sa stalo s pohonným systémom. Zo všetkého najviac to pripomínalo situáciu, keď v nádrži dôjde palivo, ale ako by sa to mohlo stať niekoľko hodín po štarte?

A predsa, keď sa preklíkal palubným informačným systémom, dozvedel sa, že loď je naozaj bez paliva.

Vzápätí prišiel na to, že okrem paliva chýba aj náklad!

Flyovi to bolo podozrivejšie ako čokoľvek iné. V poriadku, palivo by sa za nejakých veľmi nepredvídateľných okolností mohlo minúť, ale *dokonale prázdna* nákladná loď (bez posádky, paliva a samozrejme nákladu) niekde uprostred vesmíru bola rozhodne ojedinelým javom. Takéto lode boli väčšinou smutnými pomníkmi pirátskych útokov, a aj to len zriedkavo, pretože piráti lode buď ukradli aj s nákladom, alebo – ak boli staré a pomalé – ich jednoducho zničili.

Aj blokovanie riadenia malo v prípade útoku a opustenia lode svoje opodstatnenie, napadlo mu. Keď pokračoval v úvahách, dostal sa až tak ďaleko, že pochopil, prečo hibernovanú posádku nechali spať – pri prepadnutí nie je na *zbytočnosti* čas. Ale prečo niekto zabezpečil, aby sa oni dvaja z hibernácie vôbec neprebrali? Veď mohli oznámiť prepadnutie! A prečo nefunguje vysielaciačka?

Blen si všimla, že nad niečím rozmýšľa a tak sa jej zveril so svojimi myšlienkami, hoci mal trochu strach, že ho označí za paranoika.

„Myslím, že máš pravdu,“ povedala nakoniec.

„Že som paranoidný?“

„Nie,“ usmiala sa. „Teda nie viac ako ja. Ten pirátsky útok by mnoho vecí vysvetľoval. Dokonca možno aj poškodenú vysielacčku – mohli ju predsa zničiť zvonku nejakým elektromagnetickým pulzom, aby nemohli privolať pomoc.“

„Vidíš,“ odpovedal Fly. „A ja som doteraz myslel, že všetko má na svedomí posádka lode. Toto dáva väčší zmysel! Ale zaráža ma ešte jedna vec: v prípade prepadnutia by sme našli nejaké zmienky v palubných denníkoch. Obaja vieme, že tam nič nie je!“

„Hm.“ Blennah si pretrela spotené čelo. „Ak vymazali záznamy...“ začala.

„No,“ uškrnul sa Fly. „A ja som sa už bál, že som príliš paranoidný. Ak to urobili, neboli to obyčajní piráti. Malo by im byť predsa jedno, že počítač zaznamená útok na loď, keď ju nedokáže identifikovať podľa signatúry.“

Na chvíľu sa zamyslela.

„Vieš čo, myslím, že teraz môžeme urobiť iba jedinú rozumnú vec,“ odpovedala mu Blen trochu znechutene.

„Akú? Podľa mňa si tu chvíľu posedíme,“ odpovedal Fly a provokatívne sa natiahol v kresle.

„Idem sa osprchovať... konečne!“ povedala, uškrnula sa a už jej nebolo.

Nemá blbé nápady, pomyslel si Fly a ľútosťivo sa uškrnul – už zasa ho predbehla!

* * *

Po sprche sa aj Fly cítil uvoľnenejší a pokojnejšie rozmýšľal nad ďalším postupom. Neprepadal panike, pretože zo skúsenosti vedel, že oni dvaja už niečo vymyslia. V mysli sa mu začala vynárať nejaká myšlienka; mal pocit, že niečo prehliadol, ale nemohol zatiaľ prísť na to, čo by to mohlo byť.

„Len tak mimochodom,“ obrátil sa na Blennah, „asi viem, čo mi povieš, ale... čo záchranné moduly?“ spýtal sa.

„Vieš, čo ti poviem, zlatko. Dívala som sa. Všetky sú preč.“

„Paráda!“

A vtedy, keď si *predstavil*, ako moduly pri útoku pirátov opúšťajú loď, spomenul si, čo prehliadol a na čo podvedome myslel od okamihu, keď resetoval počítač!

„Blen!“ zvolal. „Do čerta, ja som ale blbec! Kamery!“

„Kamery?“ zarazila sa a na chvíľu a prestala si česať vlasy. Ale hneď pochopila!

Nech sa už so záznamami v počítači stalo čokoľvek, bezpečnostné kamery rozmiestnené po celej lodi, vonku i vo vnútri, zaznamenávajú predsa všetko!

Konečne možnosť, ako sa dozvedieť, čo sa stalo!

Fly sa rýchlo osušil a ponáhal sa do kokpitu. Jednoducho musel, hoci keď si pred chvíľou s Blen vymenili zopár viet a dotykov, cítil sa, ako už dávno nie. Zhlboka sa nadýchol a potlačil pocity – budú musieť počkať. Mohli by byť totiž ich posledné. Ak loď vykradli piráti, môžu sa pre ňu kedykoľvek vrátiť!

* * *

Fly sa usadil k terminálu a vyhľadal v lodnom systéme záznamy kamier. S uspokojením sa díval na dĺžku zaznamenaného materiálu, ktorá naznačovala, že záznam nebol prerušený ani na okamih. Jeho uspokojenie sa trochu zmenšilo, keď si uvedomil, že celé tie hodiny musia prezrieť oni dvaja.

„Pozri sem!“ ukázala Blen na monitor, ktorý zobrazoval záznamy kamery v kokpite. „Tu sa niečo stalo, vidíš?“

Fly prikývol. Posádka na monitore viditeľne zbystrila pozornosť a začala sa venovať prístrojom. Ťukol do tlačidla, záznam sa spomalil na normálnu rýchlosť a zapol sa zvuk. Zhlboka sa nadýchol – chrbát ho už poriadne bolel od sedenia pred monitormi, ale nedalo sa nič robiť. Nadšenie z jeho vlastného nápadu sa neudržateľne vytrácalo. Ale mohol byť vlastne rád, že mu Blennah pripomenula, že nemusia prezerať všetky záznamy, ale len z toho časového obdobia, kedy posádka opustila loď.

Prečo na takú jednoduchú vec neprišiel on?!

„Kapitán, zastavte motory a nepokúšajte sa klásť odpor!“ zaznievalo z vysielacky na zázname. „Máte päť minút na opustenie lode! Odpáľte všetky záchranné moduly! Nepokúšajte sa o vysielanie, vysielateľ sme zničili. Môžete len prijímať a poslúchať! Ak urobíte, čo chcem, prežijete. Inak bude vaša loď zničená!“

„Tak teda naozaj,“ zamrmlala Blen, „piráti.“

„Ak bude o päť minút na palube vašej lode akákoľvek známka života, zničíme loď a aj všetky záchranné moduly!“ ozvalo sa opäť z vysielacky na zázname.

Posádka na zázname strnula. Fly zapol ďalšie monitory a preniesol na ne záznamy z vonkajších kamier z toho istého času. Vzrušene sa oprel do kresla. Už chápal, prečo posádka poslúchala na slovo!

Okolo nákladnej lode boli hneď tri pirátske stroje. Dva malé, vyzerali ako stíhačky, jeden väčší, zrejme nákladný. Všetky však boli dobre vyzbrojené. Keby do týchto končín vesmíru zabľúdili intenzívne lúče slnka, trubice emitorov zbraní by sa v jeho svetle nádherne a desivo leskli.

Posádka na zázname poslúchla. Nákladná loď nebola vyzbrojená a aj keby bola, takejto presile by nemala šancu odolať. Kapitán teda vydal rozkaz na opustenie lode. Kým opustili kokpit, zablokoval riadenie pre prípad, že by piráti vnikli do kokpitu. Na zápis záznamu do denníka skutočne nebol čas. Bolo to síce proti predpisom, ale ľudský život sa riadi aj inými ako papierovými smernicami.

Obaja si všimli, ako sa kapitán pozrel na Dereka – zdravotníka a ošetrovateľa. Pravdepodobne si teraz uvedomili, že majú na palube hibernovanú posádku. Pokiaľ sú v hibernátoroch, nebudú sa na detektoroch života zvonku vôbec objavovať, ale kapitán dobre vedel, že po opustení lode sa zapne oranžový poplach a ...

Fly by sa nechcel ocitnúť v takejto situácii. O živote celej posádky rozhodoval život hibernovanej posádky! Jeho a Blen!

„Ukáž mi záznam z hibernačnej miestnosti,“ povedal sucho. O chvíľočku sa obaja na vlastné oči presvedčili, ako ošetrovateľ po krátkom zaváhaní deaktivoval sondy na oboch hibernátoroch a ako usilovne zadával údaje do hibernačných počítačov. Očividne práve chránil životy posádky tým, že im do tiel nechal vstreknúť uspávacie prostriedky...

Počul, ako si aj Blen hlboko vzdychla. Takže to nebol pokus o ich vraždu, práve naopak. Rovnako mohli byť už aj mŕtvi! Keby Dereka nenapadla tá vec so sondami, musel by ich zabiť! Inak by zomrela celá posádka.

Striaslo ho. Radšej sa venoval záznamu. Derek práve skončil svoju prácu a behom vypadol z hibernačnej miestnosti. Jeho čas, ktorý bol zároveň časom celej posádky, sa krátil.

Na ďalšej kamere potom pozorovali, ako sa od lode odpútali všetky záchranné moduly. Tie s posádkou zamierili nad loď, tie prázdne sa vznášali niekoľko desiatok metrov od lode. Väčšia pirátska loď otvorila svoj nákladový priestor a prijala moduly na svoju palubu. Krátko po tom vybrakovala náklad a aj palivo z opustenej a bezcennej lode... okrem malého množstva, ktoré spolu s prístupovými kódmi od kapitána lode použili na nasmerovanie lode priamo k asteroidom.

Piráti sa teda dokonale poistili. Ak by na lodi niekto zostal, zabili by evakuovanú posádku. A ak by sa mu to predsa len nejako podarilo – bol by v pasci. Bez paliva, bez vysielacky, bez záchranných modulov – a bez šance prežiť náraz do asteroidov.

„Myslíš, že žije?“ spýtal sa zrazu Fly.

„Kto?“

„Kapitán... musel im vydať kódy k diaľkovému ovládaniu lode. Myslíš, že to urobil dobrovoľne?“

„Neviem, Fly,“ pokrútila hlavou Blen. „Je mi z toho celého nanič, ale teraz sa musíme sústrediť na to, čo môžeme urobiť, pretože inak sa asi zbláznime!“

„To je fakt, mali by sme *nejako* zavolať pomoc. Odovzdáme im záznamy z kamier... ale ako!?“

„S loďou nepohneme. Palivo je preč. Musíme privolať pomoc. Pozri sa do servisného skladu pri motoroch, hádam sa nám podarí vymeniť vysielac.“

„Okej.“

Fly nestihol urobiť ani krok, keď sa ozvalo pípnutie radaru s krátkym dosahom. Keď sa pozrel na obrazovku, stuhol.

„Tak možno sa do toho skladu ani nedostanem,“ precedil pomedzi pery.

Na radare sa objavila rýchlo sa približujúca loď. Nebolo pochyb, že nebola v oblasti náhodou – mierila totiž priamo k nim.

„Druhé kolo?“ spýtala sa Straftonová. „Zasa piráti?“

„Neviem.“

„Ale myslíš si to...“

„Kto iný?“ spýtal sa Fly a opäť sa posadil.

V tej chvíli sa okolo lode prehnali dva výboje z energetických zbraní. Nemierili na loď, mali len varovný charakter.

Ale tie ďalšie už varovné nebudú, pomyslel si Fly.

Namiesto očakávaného útoku však ozval hlas z vysielacky.

„Zdravím vás!“

Obaja piloti sa na seba užasnuto pozreli. Ten hlas *dobře* poznali! A nebolo to ani trochu dobré! Hlas majiteľa bývalého Promethea im nič dobré pripomenúť nemohol.

„Viem, že ma počujete, aj keď nemôžete odpovedať,“ pokračoval majiteľ. „V tejto chvíli mi to len a len vyhovuje...“

„Ten hajzel!“ zvolal Fly, no v jeho hlase bolo počuť otrávený tón – toho človeka skutočne *nemal* rád. „Tak to *on* je za tým!“

„Neuveriteľné,“ zašomrala Blenah. Útok pirátov, prosím. Hibernácia, ktorá mohla trvať večne – aj s tým sa už vyrovnala. Aj s tým, že loď je uväznená bez možnosti úniku v úplnom zapadákov. Ale za tým všetkým je *on*???

„Do čerta!“ povedala nahlas. „Veď on si ten útok pirátov normálne objednal!“

Fly sa pomaly preberal zo šoku a toto mu ani trochu nepomáhalo.

„Sviňa!“ uľavil si konečne. „Prečo...?“

„Nepodceňujem vašu inteligenciu, takže nebudem strácať čas,“ vstúpil im do reči hlas. „Nebyť obetavých členov posádky vašej lode, ktorí vás ponechali v hibernácii, boli by ste už dávno *preč*. Skutočne obrovská obetavosť – k neznámym ľuďom! No, ale to je už *minulosť*...“

Fly by bol rád aspoň v duchu poďakoval Derekovi a zvyšku posádky, ale z posledného slova mal dojem, že posádka už je dávno mŕtva. Striaslo ho.

„Na druhej strane som s tým tak trochu počítal. Preto som tu. Ako vidím, loď ste oživilí a vyhli ste sa asteroidom. Dobrý pokus! Keby ste mali palivo, pravdepodobne by sme sa už nestretli. Ale to by bola veľká škoda...“

„Fly, to je neskutočné!“

„Keď sme už pri tom – keďže vás mám teraz, tak povediac, na lopatkách, mali by ste vedieť, prečo sa toto muselo stať.“

Fly pohladil Blen po ruke a pokrútil hlavou. Ten chlap mu vždy pripadal divný, ale teraz z neho nebolo cítiť zlosť ani nič podobné – len pokoj, chladný, priam oceľový pokoj – a to po tom všetkom, čo zažili, muselo znamenať, že je divnejší, ako by si kedy mysleli...“

„Bude to totiž posledná vec, ktorú sa dozviete pred smrťou.“

Tak a je to, pomyslel si Fly. Blen mu stisla ruku a bolo vidieť, že sa bojí. Všetky doterajšie udalosti boli síce náročné, ale teraz *vedel*, že majiteľ nežartuje. Ak je niekto schopný takéhoto činu, smrť ďalších dvoch ľudí ho predsa nemôže zastaviť.

„Ale prečo?“ zvolala Straftonová, hoci celkom zbytočne. Fly jej odpovedať nevedel a majiteľ ju nepočul. No podľa jeho slov bolo zrejmé, že sa dozvedia viac, ako by chceli.

„Na svojej poslednej ceste bol v Prometheovi okrem nákladu, ktorý ste viezli, uložený aj ďalší, povedzme – ‚tovar‘. A tým, že ste bezohľadne zničili moju loď skôr, ako bol ‚tovar‘ vyložený, ste ma pripravili o obrovské peniaze!“

Fly zacítil v intonácii hlasu jemný náznak hnevu. Ale majiteľ bol dokonale profesionál – alebo blázon. Behom stotiny sekundy bol opäť ľadovo chladný.

Ale to už ho Fly takmer nepočúval. Posledné slová mu vysvetlili všetko. Prometheus, starý a otlčený, poskytoval ideálne možnosti na pašovanie tovaru. Dvojčlenná posádka nikdy – ani v prípade podozrenia – nemá šancu prezrieť celú loď. A navyše: jeho a ani Blennah by možnosť pašovania ani vo sne nenapadla!

Už dávno pustil jej ruku a teraz zatínal päste. Tak celý ten cirkus je len kvôli nejakému poondiatemu nákladu?

Nasledujúca myšlienka ho prinútila zabudnúť na dôvody situácie. Uvedomil si, že je to absolútne jedno, keď kvôli tomu bastardovi môžu zomrieť!

Môžu? Čo si to nahovára??? Tie zbrane predsa naozaj fungujú!

Zomrú. Obaja. On aj Blen.

Blen!

Fly sa na ňu bezradne pozrel. Tentoraz sa nemohol tváriť rozvážne – bol našťvaný a naozaj nemal ani predstavu, čo by mohli urobiť, ako by sa mohli zachrániť. Ten psychopat urobil všetko preto, aby ich dostal na toto opustené miesto, kde by ich mohol zničiť. Ďaleko od civilizácie, ďaleko od majákov a od staníc Vesmírnej hliadky.

Pokrútil hlavou a zhlboka vydýchol. A vtedy si niečo všimol.

Užasnuto otvoril oči – dokonca si ich pretrel, no časť panelu, ktorá bola (a mala prečo byť) po celé hodiny zhasnutá, svietila a údajne na nej absolútne nechápal!

„Blen!“ zvolal a ukázal na panel. „Pozri sa na to!“

Blennah pozrela na panel a aj ona vyvalila oči. Fly si stihol uvedomiť, aké sú krásne, ale túto myšlienku, ako aj mnoho iných predtým, musel teraz zatlačiť do hĺbok mozgu.

„To nie je možné,“ povedala napokon. „Hyperpriestorové motory sú predsa...“

„Vypnuté, ja viem. Ale je v nich stále palivo! A je ho dosť na krátky skok!“

„Takže po celý čas sme mali východisko na dosah ruky?“ zvolala a ihneď si zobrazila mapy okolitých systémov.

„To teda áno! Nieкто z posádky zrejme panel vypol a nás to ani nenapadlo. Po reštartovaní systému ale musí svietiť. A v motoroch je predsa vyrovnávací zásoba paliva!“

Majiteľ lode pokračoval vo svojich poetických výlevoch, myslel si, že Fly a Blennah umrú na smrť vystrašení. Nemohol však vedieť, že ho obaja vrcholne ignorujú a že sa dokonca pripravujú sa na odlet.

„Priprav sa, Blen,“ povedal Fly a zhlboka sa nadýchol.

„Pripravte sa na smrť!“ ozval sa majiteľ Promethea z vysielacky. Palubné detektory zaznamenali zvyšujúcu sa úroveň energie v blízkosti lode a poslušne zapípali.

„Už ideme,“ odpovedala obom Blennah. Kurz bol nastavený.

„Skap ty sviňa!“ zvolal Fly a aktivoval hyperpriestorové motory. Loď sa jemne zatriasla.

Natiahol ruku k vedľajšiemu kreslu a usmial sa. Ich ruky sa stretli. Hviezdy sa na malú chvíľu pretiahli do nekonečne dlhých pásov a zmizli v tme sprevádzanej McFornackovým „Eliášovým“ ohňom. Všade bolo ticho a pokoj. Loď prestala existovať. Aspoň pre túto oblasť a jedného jej obyvateľa.

Bolo po všetkom.

* * *

„Si dobrá, Blen!“ vyjadril sa Fly, keď sa loď ocitla neďaleko vesmírnej stanice. „Teraz už len opraviť vysielacku a vypadneme z tejto škatule.“

„A myslíš, že to zvládneš?“ uškrnula sa Blen. Stará dobrá Blen.

„A ty si myslíš, že *po tom všetkom* ma zastaví nejaká vysielacka?“ Jeho hlas nepripúšťal nijaké námietky.

„Mimochodom, nahrávala si ten jeho monológ?“ spýtal sa Fly medzi dverami.

„Že váhaš!“ odpovedala. „Zajtra to budeš vidieť a počuť na všetkých stanicích. Chlapec dolietal. Má na krku minimálne dvojnásobný pokus o vraždu.“

„A myslíš, že to zvládneš?“ vrátil jej to.

Usmiala sa.

„Ty o tom pochybuješ?“

Vstala z kresla, podišla k nemu a pobožkala ho.

„Keď zvládnem teba, zvládnem už naozaj *všetko!*“

(c) Ivan „VIX“ Noris, september 2003, vix/at/vazka.sk

Táto poviedka je voľne šíriteľná za týchto podmienok:

- súbor nebude upravený bez súhlasu autora
- text nebude použitý na komerčné účely bez súhlasu autora